

Ján Adamus

19. nedeľa v období „cez rok“ – v roku A

Mt 14, 22 – 33

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Ľudstvo sa vo svojich dejinách často nachádzalo v určitých búrlivých situáciách, z ktorých nevedelo nájsť východisko. Spolu s ním sa do problémov dostávala aj Cirkev, ktorá sa snažila pomôcť a problémy riešiť. Píše o tom dokument II. vatikánskeho koncilu Radosť a nádej: Radosť a nádeje, žalosti a úzkosti ľudí dnešných čias, najmä chudobných a všetkých, ktorí trpia, sú zároveň radosťami a nádejami, žalosťami a úzkosťami Kristových učeníkov a niet nič naozaj ľudské, čo by nenašlo ozvenu v ich srdciach. Situácia sa, bohužiaľ, nezmenila ani dnes, lebo ľudia sa nedokázali poučiť z dejín.

Za posledných 2000 rokov sa z času na čas vynorila osobnosť, o ktorej skôr či neskôr sa dozvie celý svet. Tou najvýznamnejšou osobnosťou pre nás, veriacich, je Ježiš Kristus, ktorý u niektorých vzbudil nové nádeje, u iných strach alebo naivný úsmev. Dokonca apoštolí zvolali na neho v nočnom preľaknutí Mátoha! teda niečo, čo nepatrí do tohto sveta, čo je neskutočné a odstrašujúce. Ani netušili, koľkí po nich budú toto zvolanie opakovať, samozrejme, s inou náplňou. Pre koľkých zostane Ježiš neskutočnou osobou, ktorá patrí do ríše rozprávok a legiend, ale v nijakom prípade do sveta atómovej energie, kozmických letov či transplantácií orgánov.

My, veriaci, však vieme, prečo vznikla a pretrváva panika okolo jeho príchodu. On totiž neprichádza tíšiť vietor problémov okolo nás, ale zjednať určitý pokoj, ticho, bezvetrie a jasnú oblohu v nás. Je však zaujímavé, že človek sa búrky na jednej strane nechce vzdáť, akoby si želal príval vášní, stupňovanie nezriadených sklonov, napätia a vnútorného rozporu. Dokonca sa nájdu aj takí, ktorí tvrdia, že človek len v takomto stave dokáže vytvárať hodnoty, je aktívny, pozitívny, tvorivý, a teda len v búrke dokáže vybiť svoje energie. Na druhej strane sa však búrky chce vzdáť, lebo je vnútorne náchylný k dobru, túži po pokoji, harmónii a vyrovnanosti, čím cíti, že je bytostne zameraný na Boha. Preto, keď počuje slová: Vzchopte sa! To som ja, nebojte sa! začína sa meniť v názoroch a postojoch. Získava odvahu takmer k nemožnostiam a neprekonateľným ťažkostiam.

Nemôže nás pomýliť, že človek chce mať v živote dôkazy o Ježišovej vierohodnosti. Aj Peter ich chcel mať. Preto volá: Pane, ak si to ty, rozkáž, aby som prišiel k tebe po vode. Možno máme chuť pohoršene povedať: Ale to je predsa pokúšaním Boha! To však nie je pravda, lebo Petrova žiadosť je iba túžbou po istote, lebo tu ide o veľa, o celý spôsob

života. Veď aj dnešný človek je ochotný urobiť to, čo od neho žiada Boh, ale chce mať istotu. Preto sa nečudujeme, že toľko obetí, malých aj veľkých, musí denne prinášať a čo všetko dokáže človek zniesť, pretrpieť, prekonať a vytvoriť. Ide mu o to, aby ono volanie, čo má robiť a ako má žiť, pochádzalo od pravého Boha, a nie od rôznych bôžikov. Čo dokáže vykonať jeden veriaci otec, matka, dieťa, starc...? Prebdené noci pri deťoch, slabé finančné zázemie, odpúšťanie vzájomných slabostí, odvaha pri vyznávaní viery a života podľa nej... Na prvý pohľad ide o skutky, ktoré presahujú ľudské sily a energiu. Je to však ten istý prípad, o ktorom píše aj apoštol Pavol v liste Filipanom: Všetko môžem v tom, ktorý ma posilňuje.

Pravdou je, že nás prvé nadšenie a elán občas opustí, najmä ak sami vnímame, že je až neuveriteľné a nemožné kráčať po Božích cestách. Vtedy prichádza pokušenie vo forme strachu, verejnej mienky, pokojnejšieho života ľudí, ktorí žijú a konajú inak... S pokušením ruka v ruku kráčajú pochybnosti, ktoré si kladieme: Konám správne, neškodím svojim postojom sebe, deťom, rodine, rodinnému rozpočtu? Keď týmto myšlienkam začíname podliehať, vtedy nás Ježiš nechá sa topiť vo vlastnej nedôvere, slabej viere, v preceňovaní seba a podceňovaní Boha. Koľkí ľudia na to už doplatili?! Topili sa vo vlastných výpočtoch, predpokladoch, strachu a prílišnej logike. Škoda, že práve v tých chvíľach sa neodvážili s Petrom zvolať: Pane, zachráň ma! Vtedy by sa situácia bola inak vyriešila, mnohé hodnoty by zostali zachránené, lebo Pánova ruka by celkom iste bola vystretá k záchrane aj keď s malou výčitkou: Maloverný, prečo si pochyboval? Ježiš teda jasne hovorí, že aj napriek všetkým ťažkostiam a pádom príde k záchrane.

Dvojičročný Max bol pripútaný k detskej sedačke v aute starého otca, ktorý ho bral so sebou na výlet. Trpezlivo čakal, kým starý otec nastúpi, aby mohli ísť. Mama sa ho cez okno spýtala: Kde ideš? Nevieš. Čo budeš robiť? Nevieš. Chceš sa vrátiť so mnou domov? Nie. A na potvrdenie svojho pevného rozhodnutia dodal: Som zvedavý, čo bude. Maxova mama neskôr povedala: Tento chlapček mi dal lekciu, ktorú som práve potrebovala. Bola som pred koncom ďalšieho tehotenstva a obávala som sa pôrodu, ale aj toho, ako zvládnem výchovu ďalšieho dieťaťa. Max nevedel kde ide, nevedel, čo bude robiť, ale nebál sa, lebo veril starému otcovi. Jeho pevná dôvera, ktorú mu takto prejavil, mi ukázala, že potrebujem takúto dôveru v nebeského Otca a potom sa nemusím ničoho obávať, lebo som v jeho rukách.

Nemusíme vedieť, čo nám budúcnosť prinesie. Stačí vedieť, že budúcnosť je v rukách nášho nebeského Otca. Kto takto koná, môže smelo zavolať na Ježiša, vstúpiť na more života, kráčať k nemu a jeho vystretá ruka ho už bude čakať.

Nabozvanie Preblahoslavenej Panny Márie

Slnecnou žiarou, Panna, ovenčená, dvanásť hviezd skvie sa vókol tvojej hlavy, za podnož mesiac máš a z krásnej tvári neha ti žiari.

Smrť si preohlala, skrotila si peklo a za nás prosíš svojho Syna, Krista, Kráľovná mocná, ktorej sa zem korí aj rajské zbory.

Ochraňuj nás i našu vieru v Boha, vzdialených navráť k otcovskému domu, tých, čo pokrýva tóna smrti, prebud', pozdvihni k nebu.

Vinníkom vypros milosť odpustenia, ujmi sa tých, čo plačú, trpia, biedia, vypočuj vrúcne, úzkostlivé hlasy, ty nádej spásy.

Trojici svätej nech sa vzdáva chvála, že vencom slávy zdobí teba, Panna, že nám za matku darovala teba, Kráľovnú neba. Amen.

Rodičovské skratky

Slová, gestá a láskavosť

(o kvapkách láskavosti)

Na jednom stretnutí pre rodičov sme si skúšali svoje komunikačné zručnosti a prišlo na scény „rodič-dieťa“. Raz v úlohe rodiča, raz v úlohe dieťaťa - snažili sme sa v scénke dospieť k vyriešeniu daného cieľa...

Niekoľko sa pasoval so situáciou, keď si dieťa (zase) odmieta umývať zuby, alebo mal vytýčený cieľ prísť s dieťaťom do školy načas či zvládnuť dohodu vo veci mobilu s dospievajúcim...Čokoľvek, čo prináša „bežný“ adrenalínový život rodiča. Malo to jeden háčik - bez slov. Používali sme len gestá, posunky, no kľúčové na tom celom bolo, ako sme sa na toho druhého dokázali „naladiť“. Či sme dieťa brali ako prekážku k cieľu, alebo ako spojenca. Tieto odlišné prístupy v tej istej situácii hneď po úvodných sekundách menili priebeh nemých dialógov.

Človek si v takýchto „tréningoch“ uvedomí, precíti a odskúša na vlastnej koži veľa - najmä čo sa týka pestrej palety emócií dieťaťa i rodiča (často bezradného, keď vidí namiesto osobnosti dieťaťa len cieľ). A prichádzajú aj „aha“ momenty, keď nájdeme kľúč pochopenia k riešeniu podobného scenára v budúcnosti.

Čo ma však zaujalo ešte väčšmi, bolo zistenie, ako slová dokážu tieto situácie skomplikovať. Kým nájdeme tie správne vety (skôr nájdeme tie nesprávne), kým ich preložíme do reči zrozumiteľnej veku dieťaťa, kým vyčerpáme, čo chceme povedať...dávno je vyčerpané aj dieťa.

Nekonečné rodičovské monológy s podtónom „len pre tvoje dobro, lebo ja som múdry dospelý“ - komplikujú, znechucujú a unavujú. Niekedy by stačilo len gesto, ktoré by naznačilo, že nemusíme bojovať, sme spojenci na jednej lodi. Za všetkým naháňaním, kvantitou, známkami a poznámkami, trenicami, sklamaniami a úlohami - ide o môj vzťah s tebou.

Ten je viac než projekt či plán. Je toto tá situácia, ktorá má pošliapať naše puto? Nie, nie je!

My dvaja v tom všetkom môžeme byť dokonca spojenci a cestu k cieľu si užívať. Nie je to to, čo chce od nás Boh?

Gesto pripomínajúce, že nemusíme bojovať, si môžeme s dieťaťom vymyslieť akékoľvek. Na niečo takéto tajne „spojenecké“ môžeme povýšiť gesto či dotyk, ktorý je nám obom dávnejšie vtipný - špeciálne žmurknutie, gesto z nejakej rozprávky, frčka do nosa, grimasa alebo jednoducho objatie.

Jedno užitočné gesto som odkukala v jednej materskej škole. Keď sa dieťa cíti nepríjemne, lebo naň niekto kričí (je mu nepríjemná hádka či škaredé slovo), spojenými prstami ukáže tvar srdca. Je to dohodnutý signál, ktorý znamená: „Prosím Ťa, skús mi to povedať láskavo.“ Nemusi pátrať po slovách, ktorými by vyslovilo svoje pocity a žiadosť (ak by sa vôbec odvážilo) - stačí gesto. Nedávno som ho použila, keď som už vo vyššom „leveli“ nervozity nevedela, ako inak dieťaťu vysvetliť, že mi nevyhovuje jeho násťročnosť a zvýšený hlas. Vysvetľovaní sme si už v tejto téme užili dosť, no tentoraz stačilo ukázať srdiečko. A osvedčilo sa to aj pri hádke našich dvoch sestričiek. Tuším si po tomto geste nestihli ani nič povedať - rovno sa úprimne objali a všetko bolo vyriešené bez slov.

Aj toto môžeme v našich vzťahoch „polievať“, napríklad hneď počas tohto týždňa, ktorý prežívame. (Čo chceš, aby rástlo - polievaj! Nemiňaj si vodu na burinu negativizmu, ktorú nechceš!) Doprajme si nevyhnutné kvapky - každý deň aspoň jeden dotyk, objatie, gesto, ktoré aj v konflikte ubezpečuje, že sme s dieťaťom na tejto ceste spojenci. Že sme tím, ktorý vie žiť život ako dar.

Mária Jokelová Ťuchová „Rodičovské skratky“

Slávnosť Nanebovzatia Panny Márie:

V utorok 15. augusta 2023 slávime slávnosť Nanebovzatia Panny Márie.

Je to prikázaný sviatok.

Svätú omšu budeme sláviť o 18:00 hodine.

V závere sv. omše môžem požeňať byliny a kvety.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za výzdobu a upratovanie kostola.

Prosím ďalšiu skupinu čísla domov 75 – 100.

Sväté omše v 19. týždni cezročného obdobia (A)

14.VIII. pondelok

15:00 Za † Miloša Bachratého (pohrebná sv. omša a pohreb)

15.VIII. utorok

18:00 Za farníkov

16.VIII. streda

18:00 Sv. omša v Štefanovej (hodová slávnosť)

17.VIII. štvrtok

18:00 Na úmysel

18.VIII. piatok

18:00 Za † rodinu Bardounových

19.VIII. sobota

08:00 Za † Jozefa a Máriu Nogových, synov Štefana a Pavla

20.VIII. 20. Nedľa cezročného obdobia (A)

08:00 Za farníkov

Lektor: Jurčovičová Kosnáčová J.

11:00 Za vinohradníkov, vinárov a ich rodiny

Lektor: Hájičková Šustová

Liturgický kalendár

14.VIII. pondelok sv. Maximiliána Máriu Kolbeho, kňaza a mučeníka, **Lsp**

15.VIII. utorok Nanebovzatia Panny Márie **Slávnosť, prikázaný sviatok**

16.VIII. streda sv. Štefana Uhorského, **Lsp**

17.VIII. štvrtok sv. Haycint

18.VIII. piatok sv. Heleny, **Sp**

19.VIII. sobota sv. Jána Eudesa, kňaza **Lsp**

4 Ako sa Biblia rodila

Ak nás nejaký človek zaujme, zvyčajne sa ho pýtame, odkiaľ pochádza. Čím viac ho obdivujeme a čím je nám bližší, tým máme väčšiu chuť vedieť o jeho pôvode čo najviac. Platí to aj o Biblii? Zaiste. A tak nám môže spontánne zísť na um otázka, ako sa k nám vôbec dostala. To, že pochádza z Božích úst, už vieme, ale predsa nespadá z neba! Ako je to s jej zároveň ľudským pôvodom? Táto čudesná, mocná kniha nám môže odhaliť zo svojej sily oveľa viac, keď sa trochu pozrieme na jej „rodokmeň“.

Počas prechádzky biblickou „obrazárňou“ sme nahliadli do toho, ako rozmýšľa o sebe, a mohli sme sa namaškrtiť aj na jej mnohovýznamovej poetickú reč. Zároveň sme mali možnosť spoznať jej blízkosť nášmu obyčajnému životu. A teraz je čas, aby sme si urobili dejepisnú sondu do biblických dejín. Veď aj človeku, ktorého poznáme od detstva, zvykneme dôverovať viac. No a Biblii potrebujeme veriť poriadne, lebo láska k nej, ten vnútorný oheň, o ktorý nám ide, sa rodí práve z toho, že jej veríme. Bude to chcieť trochu trepezlivosti, aby sme lepšie nahmatali pulz jej životodarnej sily a aby nik nejakými neopodstatnenými fámami nemohol naštrbiť našu dôveru voči nej. No ešte skôr sa pre naše povzbudenie zahľadme na slávnostnú ouvertúru jej prvých strán.

Prekrásny začiatok

Prvé slová Biblie sú o stvorení sveta: „Na počiatku Boh stvoril zem...“ Jánovo evanjelium túto nádhernú „iniciálu“ Biblie dopĺňa podobnými úvodnými slovami: „Na počiatku bolo Slovo“ - lebo aj podľa jej prvej knihy Genézis povstalo všetko slovom Boha: „Boh povedal...“ Môžeme povedať, že práve v tomto momente, stvorením priestoru i času, bola počatá aj samotná Biblia. Vesmír sa stal, poeticky povedané, tehotný Božím slovom. V lone kozmu však bude ešte dlho a ticho rásť, až kým jedného dňa uzrie svetlo sveta. Bude to vtedy, keď človek, pre ktorého bol celý vesmír stvorený, prvýkrát vo svojom vnútri započuje a vzápätí zopakuje Božie slová?

Aj Biblia, podobne ako prvý človek z hlíny zeme, bola stvárnena v našich ľudských podmienenostiach. Áno, aj v Biblii nachádzame zákony prírody i krehké medziľudské vzťahy, zemepis i dejiny, lebo to všetko patrí k životu človeka, do ktorého sa vteľujú aj slová Boha. Lebo sú v nej akoby zakódované všetky genetické informácie života na zemi.

Hneď na jej prvých stránkach nachádzame spievajúce ticho prírody - prvá kapitola Knihy Genézis je nádherným úvodným hymnom do celej Biblie. Toto jej vstupné „nádvorie“, pochopiteľné aj pre neveriacich, pozostáva z celého vesmíru, ktorého sme súčasťou. Veď všetci uznávame a obdivujeme nádheru slnka či mesiaca, hviezd, zeme, vôd i hôr, lúk a lesov, vtákov i zvierat, no rovnako aj pôvab mikrokozmu, lebo Biblia si všíma aj mravca, včelu, horčičné zrnko, kvapky rosy či trblietavú inovať.

Akt stvorenia prostredníctvom slov Pôvodcu je v Knihe Genézis opísaný ako gigantické defilé krásy. Po každom diele prvého Umelca sa opakuje refrén: „Boh videl, že je to dobré, ba veľmi dobré,“ čo sa dá preložiť aj ako veľmi krásne.

„Na počiatku stvoril Boh nebo a zem. Ale zem bola pustá a prázdna, tma bola nad priepasťou a duch Boží sa vznášal nad vodami.

Boh povedal: ‚Bud'svetlo!‘ A bolo svetlo. Boh videl, že svetlo je dobré; a oddelil svetlo od tmy. Svetlo nazval Dňom a tmou nazval Nocou. A nastal večer a ráno, prvý deň“ (Gn 1, 1 - 5).

Dnešným jazykom by sme to mohli vyjadriť tak, že Boh si pri tvorení zeme povedal: To je krásna! A to až sedemkrát, čo v biblickej reči znamená plnosť, čiže stvorenie bolo od počiatku krásne a dobré samo osebe a úplne. Tieto prvé stránky Biblie sú so svojim rozprávačským čarom vhodne na recitáciu či spev s refrénom Božieho úžasu. Nemali

by sme pri pozorovaní stvorenstva uznať na revanš aj fantastický zmysel jeho Pôvodcu pre krásu, a nechať sa hneď od prvých stránok Biblie pozdvihnúť od všetkých jeho diel k nemu samému?

Dagmar Kráľová „Skús to Bibliou“

Ohrozenie na ceste života

Čo teda otvára človeka pre účinky preklínania?

Je to práve hriech. Nedôvera Bohu a viera, že sa mi stane niečo zlé. Veď keď verím, že sa mi niečo stane, otváram sa tomu, aby sa mi to stalo. Môže to dokonca viesť až k úzkosti. Ak niečo v duchovnom svete spôsobí, že sa moja vyrovnanosť nakloní, stratím stabilitu a otváram sa strachu. Cez strach potom môže vstupovať niečo, čo nie je z dobrého duchovného sveta a čo mi môže veľmi ublížiť.

Čo nám radí Božie slovo?

Pán Ježiš veľakrát povedal: „Nebojte sa!“ V žalme 91 nachádzame: „Nestihne ťa nijaké nešťastie a k tvojmu stanu sa nepriblíži pohroma, lebo svojim anjelom dá príkaz o tebe, aby ťa strážili na všetkých tvojich cestách.“ Chápate? Boh dáva svojim anjelom príkaz, aby nás strážili. Preto máme na výber: buď budeme kráčať v tom, že čakám od Pána ochranu, bezpečie, starostlivosť a budem ju vyprosovať nielen sebe ale aj svojim deťom a príbuzným, alebo budem žiť v strachu, čo zase tento rok prinesie a trápiť sa v úzkosti, čo sa mi môže stať. Rozhodujúci je akt dôvery v Božiu starostlivosť a dobrotu. My potrebujeme neustále žiť v jeho ochrane.

Ako sa možno brániť proti urieknutiu a proti vstupom zlého do nášho života?

Základnou vecou je nebáť sa a dôverovať Bohu. Koľkokrát s nami manipuloval strach? Koľkokrát sa stalo, že náš strach prešiel až do nejakého fyzického útlaku, keď sme sa zrazu cítili neprijemne? Poznate to? Niekedy sa nám stane, že nás úplne preniknú obavy. Práve vtedy potrebujeme v sebe zapnúť kontakt dôvery a povedať si: „Teraz dôverujem Bohu a chcem s ním kráčať. On ma miluje a ja milujem jeho. On je najväčšie bezpečie!“ Náš Otec, ktorý je všemohúci, je naše bezpečie. Vyznávame to predsa aj vo vyznaní viery a na tomto základe potrebujeme stáť. Nielen vyslovovať slovo **verím**, ale naozaj veriť, že máme Otca, ktorý je Boh a ktorý je všemohúci. Toto je pravý moment dôvery.

Akú úlohu pri tomto zohráva život v stave milosti posväcujúcej?

Ak sa šmykneme, prehráme sa alebo padneme do hriechu, ihneď treba urobiť pokánie. Vyznať to pri svätej spovedi a znova naštartovať Boží život v sebe, aby sme Božiu milosť a ochranu mohli prežívať nonstop. Koľkokrát až príliš dlho žijeme mimo milosti posväcujúcej, mimo požehnaní, ktoré nám Pán dáva? Kdesi sa motáme v hriechu a sami sa odďaľujeme od Boha. Pán Boh je pri nás, hoci naša mentalita funguje tak, že keď urobíme hriech, povieme si, že už nie sme hodní Boha, už nie som hodný jeho starostlivosti. Horšie je, keď v hriechoch ostávame namočení, až kým sa v nich nekúpeme. Vtedy vzniká nebezpečný priestor, v ktorom môže zlý duch konať. Morálny teológ Albert Beneš píše: „Pretože tieto praktiky nemôžu dosiahnuť cieľ samy osebe, dáva sa tu satanovi možnosť zasiahnuť. Pomoc sa očakáva nie od prirodzených prostriedkov ani od Boha a jeho anjelov.“ Prosím, nerobme to! Nech je naša cesta jasná v tom, že dôverujeme Bohu. Apoštol Jakub v liste napísal: „Podriadte sa teda Bohu; diabli sa vzoprite a ujde od vás. Priblížte sa k Bohu a on sa priblíži k vám“ (4, 7-8). Buďme pevní a nenechajme našu vieru sa rozkývať. Nezapúdajme, že Boh je s nami a že nás veľmi, veľmi miluje.

Ján Buc „Prečo ľudia veria“

Priateľstvo

Nariadenie starostky Paríža znelo rezolútne. Zamestnanci magistrátu dostali nevďačnú úlohu odchytiť čo najviac holubov, aby ich mohli odviezť inam alebo utrátiť. V niektorých mestských častiach tieto vtáky znečisťovali pamiatky a obťažovali domácich aj turistov. Šikovní pracovníci teda na dvoch námestiach natiahli siete. Po chvíli sa naplnili vtáctvom, ktoré malo skončiť vo veľkej dodávke. Zrazu však vedľa nej zastalo staromódne, no veľmi luxusné auto.

Vystúpila z neho nahnevaná stará dáma a šermovala dáždnikom ako mečom. Zaútočila ním na chudákov robotníkov a mlátila ich hlavanehlava. Predrala sa cez nich a pomocou dáždnika-pomstiteľa rozmotala siete, ktoré väznili holuby. Tie hneď vzlietli vo zvrátenom oblaku peria. Nato pani zamierila dáždnikom na chlapov a znovu ich začala mlátiť ako bláznivá. Robotníci sa chránili pred údermi, ako vedeli, a habkali svoje námietky, ktoré žena vôbec nevnímala: „Pani, pokojne! Majte rozum... Prosím vás... Robíme len to, čo nám prikázali... Pani, pani, prečo si to nevybavíte so starostkou... Upokojte sa, pani! Čo za jedovatý hmyz vás poštipal?“

Keď sa unavená žena konečne upokojila a oprela sa o múr, aby polapila dych, chlapi sa od nej domáhali vysvetlenia.

Po dlhom mlčaní povedala: „Môj syn zomrel.“

Robotníci zamrmlali čosi ako, že im je to ľúto, ale oni za to určite nemôžu. A navyše mali nabitú ráno a čaká ich ešte veľa práce. Jasné?

„Môj syn zomrel,“ zopakovala žena.

A robotníci - áno, áno, áno, ale oni si zarábajú na živobytie, v Paríži sú milióny tých protivných holubov a sú skazou tohto mesta. „Úbožiaci,“ okríkla ich pani.

A zasnene, akoby bola ďaleko od celej situácie, riekla: „Môj syn zomrel a stal sa holubicou.“

Robotníci zmĺkli. Po chvíli jeden z nich ukázal na holuby, ktoré poletovali po oblohe a sadali na strechy a chodníky, so slovami: „Prečo si teda svojho syna nevezmete a nenecháte nás v pokoji pracovať?“

Pani si upravila klobúčik na hlave a povedala: „Och, nie! To určite nie!“ Hľadela cez robotníkov, akoby tam neboli, a bodro dodala: „Neviem, ktorý z nich je môj syn... A aj keby som to vedela, nezobrala by som ho... Nemám právo odlúčiť ho od jeho priateľov!“

Keď sa ľudia v Keni stretnú, navzájom sa pozdravia: „Tumsifu Yesu Cristo“ (Pochválený buď Ježiš Kristus). Keď im zomrie niekto blízky, povedia: „Malí sme ho radi, ale Boh ho ľúbil ešte viac.“

Bruno Ferrero „Topánky pod posteľou“

UVERIL SI, PRETOŽE SI VIDEL Jn 20, 24 - 29

Tomáš, jeden z Dvanástich nazývaný Didymus, nebol s nimi, keď prišiel Ježiš. Ostatní učeníci mu hovorili: „Videli sme Pána.“ Ale on im povedal: „Ak neuvidím na jeho rukách stopy po klincoch a nevložím svoj prst do rán po klincoch a nevložím svoju ruku do jeho boku, neuverím.“ O osem dní boli jeho učeníci zasa vnútri a Tomáš bol s nimi. Prišiel Ježiš, hoci dvere boli zatvorené, stal si doprostred a povedal: „Pokoj vám!“ Potom povedal Tomášovi: „Vlož sem prst a pozri moje ruky! Vystri ruku a vlož ju do môjho boku! A nebuď neveriaci, ale veriaci!“ Tomáš mu odpovedal: „Pán môj a Boh môj!“ Ježiš mu povedal: „Uveril si, pretože si ma videl. Blahoslavení tí, čo nevideli, a uverili.“

Uvažujme: „Je zaujímavé,“ všimnúť si, že vzkriesený Ježiš sa stretá s apoštolmi v ich konkrétnych životných situáciách a problémoch. Tak je to aj s apoštolom Tomášom. Nebol s ostatnými, keď sa im Ježiš zjavil. Teraz v sebe bojuje o vieru vo vzkrieseného Pána. Neuverím, kým ho neuvidím (porov. Jn 20, 25). Nestačilo mu svedectvo spoločenstva apoštolov. Sám sa chcel presvedčiť.

Dlho sme vnímali v tejto evanjeliovej situácii Tomáša len negatívne. Hovorilo sa o jeho neviere. Lenže aj od „neveriaceho“ Tomáša sa máme čo učiť. Nebol človekom, ktorý nechcel veriť. On veľmi túžil veriť. Neskrýva však svoj problém, svoju ťažkosť a pochybnosť. No najmä, chce mať osobnú skúsenosť so vzkrieseným Pánom. Nechcel veriť iba preto, že mu to povedali druhí. Presne tak ako žene Samaritánke povedali ostatní ľudia: Už veríme nielen preto, že si nám to povedala, ale sami sme sa presvedčili (porov. Jn 4, 42).

Evangelium nezachytáva, že by sa Ježiš zjavil tým, ktorí o neho nestáli. Vychádza však vždy v ústrety tým, ktorí po ňom túžili. Tomáš videl vzkrieseného Krista, ale vyznáva vieru v toho, ktorého očami vidieť nemôže: „Pán môj a Boh môj“ (Jn 20, 28). Vďaka jeho postoju máme zachované Ježišove slová, ktoré patria aj nám: Uveril si, pretože si ma videl. Šťastnejší sú tí, čo nevideli a uverili (porov. Jn 20, 29). Nevidieť, a uveriť znamená veľmi túžiť po Pánu Ježišovi a byť šťastný láskou k nemu bez toho, aby sme si kládli podmienky.

Zamyslime sa tiež nad myšlienkou, že srdce, ktoré málo dáva, málo prijíma. Platí to aj o našej viere v Pána Ježiša. Ak do nej investujeme málo záujmu a túžby, bude naša viera chabá. Ak budeme brať z evanjelia len minimum, neprijmeme veľa. Ak sa uspokojíme s tým malom, ktoré konáme, nebudeme rásť. Priemernosť našej viery nás oberá o plnosť života.

Povzbud'me sa: Ako vyzerá život bez Boha a bez viery, to sa vedelo doneďavna len z teórie. Teraz sa skutočnosť stala názornou a v jej prázdnote sme mohli novým pohľadom objaviť bohatstvo a nevyhnutnosť viery. Po každom koncile, ak má byť naozaj úrodný, musí prísť vlna svätosti. Ján Pavol II. povedal:

Pýtajme sa: Nakoľko je moja viera preniknutá túžbou po Pánu Ježišovi? Uspokojujem sa s vierou bez osobnej skúsenosti s Bohom? Kladiem si podmienky alebo otázky, ktorými vo viere túžim rásť? Usilujem sa rásť a dozrievať vo svojej viere v Pána Ježiša? Záleží mi na tom? Neuspokojujem sa s priemernosťou?

Konajme: Vo svojej adoračnej modlitbe poďakujem za dar viery a budem prosiť o neutíchajúcu túžbu stále v nej rásť, dozrievať.

Modlime sa: Vzkriesený Ježišu, ty vieš, ako je to s mojou vierou v teba. Prosím, nikdy nedopušť, aby som vo viere ochabol. Oživuj moju túžbu hľadať Ťa, byť osobne s tebou, milovať Ťa, neprestávať Ťa prosiť a vyznávať srdcom i životom: Ježišu, ty si môj Pána môj Boh! Svätý Tomáš apoštol, prihováraj sa za mňa!

Jozef Šuppa SJ „Ježišove otázky“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku